

Slunečnice – svět kolem nás

Cestou mímám davy lidí
všichni plní emocí,
emocí však negativních,
nevím, jak jim pomoci.
Usmívat se na ostatní,
vždyť úsměv nic nestojí,
místo toho oni radši
propadají nepokoji.

Mezi davy proplétá se
jedna nízká postava,
v ruce drží slunečnici,
která sotva postává.
Rychle vím ten důvod,
nemá kam se otáčet,
to ta zlost, ten vztek a podvod,
i slunci je do pláče.

Co si přeji nejvíce?
Že dav zničehonic zmizí,
slunce bude opět ryzí,
ryzí jako nikdy více.
Slunečnice narovná se,
otočí se za sluncem,
a zas v celé svojí kráse
bude žlutá každý den.

Život by byl jednodušší,
kdybychom se usmívali,
nebo třeba pochválili,
že to někomu dnes sluší.
Vždyť i malá pochvala
velkou radost udělá.
A hlavně by slunečnice,
neuvadaly už nikdy více.